

Egy romantikus szerelem

FEUILLETON - LXI. évfolyam, 6. szám, 2017. február 10.

Az angol volt ugyanis az a nyelv, amit senki sem tudott a családban. Mindenki tanult franciául és tűrhetően beszéltek is, ahogy egy közép-európai, középpolgári családban természetes. A szüleim tudtak olaszul, mert zenészek voltak. De angolul? Minek az? Gyakorlati haszna csekély, hacsak nem akar az ember odautazni - de akkor meg a francia teljesen elegendő. A nagypapa emlékezett egy pár elrontott angol szóra, ő ugyanis tagja volt a Szingapúri Lovaspóló Klubnak, amikor 1904-ben mint fiatal tengerésztiszt ott állomásozott. Mutatta is a tagsági igazolványát. De sose hallottam senkit angolul beszélni: ez vonzóvá tette a szememben, romantikus kalanddá. A hegy, amit még senki sem mászott meg - nagy kihívás az ifjú hegymászónak! (...) Izgalmas volt, az is, hogy semmit sem úgy kellett mondani, ahogy normális ésszel várnánk. Már az ábécé se *á-bé-cé* volt, hanem *éj-bí-szí*. Ennek megvoltak az előnyei: ha leckeírás közben fölém hajolt valamelyik családtag, hogy megnézzem, mit csinálok, nem tudtak csak úgy futtában kijavítani (mint tették a némettel, franciával, olasszal), hiszen ki se tudták mondani, amit láttak; és ha megpróbálták, én fölényesen kijavítottam őket. A bátyáim egy ideig „dabljú”-nak nevezték, annyira viccesnek találták a betű nevét. „Gyere ide, te kis dabljú”, mondták és megcsavarták a fületem.